

Mariborski

Večernik

Leto VI (XIII.), šte. 7

Maribor, ponedeljek 11. januarja 1932

»JUTRA«

Izšla razen nedelje in praznikov vsak dan ob 16. ur

Račun pri poštnem ček. zav. v Ljubljani št. 11.409

Vredn. mesečno prejetan v upravi ali po pošti 10 Din, dostavljen na dom pa 12 Din

Telefon:

Uredn. 2440 Uprava 2455

Uredništvo in uprava: Maribor, Aleksandrova cesta št. 13

Oglaš. po tarifu

Oglaš. sprejema tudi oglašni oddelček »Jutra« v Ljubljani, Prešernova ulica št. 4

Slavnostna otvoritev senata

IVAN HRIBAR STAROSTNI PREDSEDNIK. — VOLITEV TAJNIKOV IN VERIFIKACIJSKEGA ODBORA.

BEOGRAD, 11. januarja. Danes je bila ob 9.30 v slavnostno okrašeni marmorni dvorani prometnega ministristva otvoritvena seja prvega jugoslovanskega senata. Otvoritvi so prisostvovali vsi ministri in razni diplomatski zastopniki. Senatorji so se vsi zbrali točno ob napovedani uri, nakar so stopili člani vlade z ministrskim predsednikom Petrom Živkovićem na čelu.

Senator Ljubibratić je predlagal, da se za starostnega predsednika izvoli slovenski senator Ivan Hribar, kar je senat z navdušenjem pozdravil. V svojem govoru se je starostni pred-

sednik Hribar med drugim zahvalil posebno kralju Aleksandru za junaški akt 6. januarja l. 1929., s katerim je bil zopet uveden notranji politični mir.

Za tajnika sta bila nato izvoljena senatorja dr. Grušac in dr. Gmajner. Po izvolitvi predsednika in tajnikov je ministrski predsednik Živković predčital ukaz o imenovanju 28 senatorjev po kralju. Senatorji so izročili odboru svoja pooblastila, nakar je bila seja zaključena.

Prihodnja seja bo jutri dopoldne. Na dnevnem redu bo volitev verifikacijskega odbora.

Nemčija ne plača ničesar več

SENZACIONALNE IZJAVE DR. BRÜNINGA. — VSAKO SKLEPANJE O REPARACIJAH BI BILO NESMISELNO. — RAZBURJENJE V DIPLOMACIJI.

PARIZ, 11. januarja. V soboto je državni kancelar dr. Brüning obvestil poslane v Parizu, Londonu in Rimu, da Nemčija ne bo več plačevala reparacij. Enako izjavo je dal tudi Wolfovi agenciji. Po tej izjavi stoji Nemčija na stališču, da nihče ne more od nje zahtevati, da bi v sedanjem času popolnega gospodarskega razsoda in obubožanja plačevala še vojno odškodnino. Do istega zaključka je prišla tudi konferenca posvetovalnega odbora bazelske Reparacijske banke. Zato, pravi Brüning, bi bilo nesmiselno skleniti na reparacijski konferenci kaj drugega kakor ukinitve nemških obveznosti. Ta Brüningova izjava je vzbudila povsod silno presenečenje in razburjenje. Francoski ministrski predsednik Laval je že včeraj dejal, da je Nemčija, če je Brüningova izjava točna, s tem prekršila versesko mirovno pogodbo in Youngov načrt. V tem slučaju bi bilo sploh nesmiselno sklicevati reparacijsko konferenco v Lozani. Francija bi bila prisiljena seči po drugih sredstvih. Med tem pa se je položaj vendar toliko spremenil, da sklicanje konference ni ogroženo. Konferenca se bo vršila, a izglede za vsestransko zadovoljivo rešitev so zelo majhni.

BERLIN, 11. januarja. Državni kancelar dr. Brüning je zastopniku Wolfove agencije potrdil vest, da bo Nemčija na konferenci v Lozani predlagala popolno črtanje reparacij. V tem oziru svojega stališča absolutno ne bo mogla spremeniti, zato ne more biti o nemški repa-

cijski politiki v Lozani nobenega dvoma več. Prizadete vlade bodo pač morale izvajati konsekvence iz poročila bazelske konference strokovnjakov.

Ta konferenca je, je dejal Brüning, ugotovila popolno plačilno nesposobnost Nemčije in obenem tudi vzročno zvezo med nemškimi reparacijami in celokupnim položajem na svetu. Prav tako je konferenca ugotovila, da so se razmere, na katerih je slonel Youngov načrt, popolnoma spremenile. Jasno je tedaj, da Nemčija političnih izplačil ne zmore in bi vsako nadaljnje vztrajanje zaveznikov v tem oziru, povzročilo popolno gospodarsko propast sveta. V Lozani bo nemška delegacija najprej obrazložila dejansko stanje, nato pa bo zaprosila prizadete države, da ga upoštevajo. Povedala bo tudi odkrito, da bi bil vsak kompromisni načrt brez vrednosti in neizvedljiv. Kakšni zaključki morejo temu slediti, mora biti vsakomur jasno. Svet se mora končno le ojuhati in se sprijazniti z resnico, da se morejo rešiti sedanjí gospodarski problemi samo brez političnih ciljev.

PARIZ, 11. januarja. Kakor doznava diplomatski urednik Agence Havas, se francoska vlada še ni odločila glede na politiko, ki jo bo treba zastopati vsled Brüningovih izjav. To pa je gotovo, da Francija ne misli apelirati na haško razsodišče. Ministrski svet se bo jutri posvetoval o lozanski konferenci. Vsekakor pojde Francija v Lozano.

ARETACIJA NAJVEČJEGA NEMŠKEGA POŽIGALCA.

BERLIN, 11. januarja. V Werken pri Kottbusu je bil te dni aretiran 19-letni posestnik sin Friedrich Neumann, ki je v zadnjih štirih letih zažgal preko 20 velikih objektov v kra-

Mariborsko meščanstvo si torej daje prav v sedanjem času težke preizkušnje zelo slabo spričevalo. Toda, če se sami ne bomo zavedali svoje dolžnosti, potem bo nujno potrebno, da storijo svojo dolžnost merodajne oblasti. Časi, ko je bil Maribor graško predmestje, so že l. 1918. za vselej minili, časi, ko je bilo mogoče denar razmetavati v korist tujemu svetu, pa so se nehali, čim je nastopila se-

PRINC GHICA PRI PILSUDSKEM.

VARŠAVA, 11. januarja. Maršal Pilsudski je v soboto sprejel rumunskega zunanjšega ministra princa Ghico, ki se po političnih poslih mudi v Varšavi. Državnika sta se več ko eno uro razgovarjala o raznih aktualnih vprašanjih.

danja težka gospodarska kriza. Danes je naša najvišja dolžnost, da se strnemo v eno samo skupno in nedeljeno gospodarsko fronto, podpirajoč drug drugega po vseh svojih močeh.

Daruite za pomožno akcijo!

SMRT STAROSTE Č. O. S. DR. SCHEINERJA.

PRAGA, 11. januarja. Danes ponoči je tukaj umrl starosta Češke obce sokolske, brat dr. Josef Scheiner, nekdanji sodelavec Tyršev in veliki ideolog vseslovanskega Sokolstva. V znak žalosti se je vsa Praga odela v črno.

JARNO UMRL.

DUNAJ, 11. januarja. Davi je umrl gledališki ravnatelj in sloveči igralec Joseph Jarno v starosti 66 let.

KANDIDATI ZA AMERIŠKE PREDSEDNIKE.

WASHINGTON, 11. januarja. Na banketu kluba Concord je izjavil Albert Ritchie, guverner Marylanda, da bo pri skorajšnjih volitvah kandidiral za predsednika USA. Ritchie, ki je sedaj star 55 let, pripada demokratski stranki in zavzema v njej zelo vidno mesto. V volilno borbo bo šel s programom: proti prohibiciji, protekcionizmu, oboroževanju Evrope in črtanju vojnih dolgov. Poleg Ritchija so napovedali kandidature tudi senatorji Franklin, Roosevelt in Bauer.

BRAZILIJA OMEJUJE PRISELJEVANJE.

PARIZ, 11. januarja. Iz Rio de Janeiro poročajo, da je Brazilija podaljšala dekret od 12. decembra 1930, s katerim se omejuje priseljevanje tujcev.

PRED VELIKO STAVKO NA POLJSKEM.

VARŠAVA, 11. januarja. V Gornji Šleziji in Galiciji se pripravlja generalna stavka. Povod so dali sklepi podjetij, da se znižajo že itak prenizke mezde. Zaenkrat se zastopniki delavstva še pogajajo z delodajalci, če pa ne bo dosežen sporazum, bo stavka neizbežna.

INCIDENT NA RUMUNSKO-RUSKI MEJI.

BUKAREŠTA, 11. januarja. Na besarabski meji je rumunska straža streljala na šest moških, ki so hoteli v čolnu preko reke. Vseh šest je bilo težko ranjenih. Preiskava je dognala, da je eden bil tihotapec, ostali pa sovjetski komunistični agitatorji.

KUHINJA ZA BREZPOSELNE V OSIJEKU.

OSIJEK, 11. januarja. Tukajšnji odbor pomožne akcije je otvoril te dni veliko kuhinjo za brezposelne. V njej dobiva sedaj hrano 250 oseb, dočim se drugi prehranjujejo na račun odbora po raznih gostilnah.

Jih Werben, Ruben, Guhrow in Mišchen ter povzročil ogromno škodo. Oblasti so skrivnostnega požigalca neprestano iskale, a brez uspeha, sedaj pa je bil slučajno zasačen prav v trenutku, ko je zopet zažgal neko hišo v domačem kraju.

Vreme.

Opoždanska dunajska vremenska napoved: zaenkrat nobene bistvene spremembe, v slobodnem močnejše pooblastenje.

Naš denar

naj ostane doma

Prva obramba proti sedanjí gospodarski krizi, po kateri so segle že skoraj vse države, je bila omejitev uvoza na najnujnejši minimum. Splošna težnja je danes, da je treba kriti vse, kar je le mogoče, na domačem trgu, da se tako nudi zaslužek domačim producentom in trgovcem ter zadrži denar, da ne odide drugam, od koder ga navadno ni več nazaj. Zgledom držav pa slede tudi že posamezne pokrajine in celo mesta. Prav te dni smo čitali v nekem lipskem dnevniku ostro grajo na račun tistih meščanov, ki hodijo po nepotrebnem drugam po svoje potrebščine, med tem ko domača trgovina in industrija propada. V približno istem smislu je bil nedavno napisan tudi neki članek v zagrebških »Novostih«.

Samo pri nas v Mariboru se, kakor to lahko opazujemo dan na dan, prav nič ne zavedamo te svoje nujne dolžnosti. Kakor v prejšnjih boljših časih, kar smo opetovano javno grajali, se vozijo številni Mariborčani in Mariborčanke še vedno v Gradec in na Dunaj, da si tam nakupujejo obleke, perilo, zlatnino in vse drugo, česar potrebujejo in ne potrebujejo. Pri tem si zaradi slepilne valutne razlike še celo domišljajo, da so v Avstriji kupili blago ceneje, kakor bi ga v Mariboru. Često je to tudi res, ker so tam večje zaloge, se more to ali ono poljubno izbrati in ceneje kupiti, toda kvaliteta je navadno prav slaba. K vsemu temu pa naposled treba prišteti še stroške za pot, potni list, prehrano, eventualno prenočnino itd. Če seštejemo vse to, je v Gradcu ali na Dunaju nakupljeno blago dosti dražje kakor domače.

Istčasno, ko romajo naši ljudje dan za dnem v Avstrijo, pa prihajajo od tam k nam razni trgovski potniki, ki legalno in ilegalno ponujajo zasebnim strankam svojo robo. Ker so navadno zelo zgovorni, vsilijo skoraj vsakomur nekaj, in zopet gre naš denar preko meje v tuje roke, od koder se nikoli več ne vrne. O kvaliteti tega vsiljenega blaga bi se dalo obširno razpravljati, in znani so neshetni primeri, ko so kupeci bili bridko razočarani in opeharjeni. Oblasti postavljajo proti tem vsiljivcem najstrožje, a po stanovanjih ne morejo hoditi za vsakim posebej, zato je izsleditev izredno težka.

Naposled pa gre veliko našega denarja tudi za pismena naročila blaga, katerega bi strankam lahko po isti ceni in v isti kvaliteti preskrbeli domači trgovci ali obrtniki. Mirno lahko trdimo, da gre do na ta način vsak dan iz Maribora na razne strani težki tisočaki, ki se v nekaj mesecih naberejo v milijone. Med tem pa naša trgovina, industrija in obrt vedno bolj propada. Trgovine so obupno prazne, obrtniki so brez naročil, industrijski obrati pa odpuščajo delavce in ustavljajo delo.

Dva večera za Pomožno akcijo

SESTANEK MARIBORSKIH KULTURNIH DELAVCEV. — GLASBENI IN LITERARNO-GLEDALIŠKI VEČER.

V soboto zvečer je bil v posvetovalnici na mestnem magistratu velik sestanek vseh mariborskih kulturnih delavcev in delavk, na katerem se je na pobudo pisatelja Maksa Snuderla razpravljalo o prireditvi dveh večerov za Pomožno akcijo. Sestanek je sklical in vodil mestni župan dr. Lipold, ki je uvodoma pozdravil vse navzoče in se obenem zahvalil za številni odziv vabilu.

O načrtu, da se priredita v korist Pomožne akcije dva kulturna večera, je poročal dr. Snuderl, nato pa se je razvila živahna debata. Soglasno je bilo sklenjeno prirediti na 6. februarja v veliki dvorani pivovarne »Union« glasben večer, na katerem bodo vsi sodelujoči nastopili brezplačno. Brezplačno bo prepuščena tudi dvorana, tako da se bo mogel ves dohodek brez vsakih odbitkov porabiti za dobrodelne namene Pomožne akcije. Poleg tega pa se priredi v

sredini ali drugi polovici februarja še drug večer, in sicer v Narodnem gledališču. Na tem večeru bodo nastopili mariborski književniki in gledališki umetniki.

Na glasbenem večeru bodo sodelovali vsi naši pevski zbori, koncertni in operni solisti, orkestri itd. Izvajala se bodo izključno domača dela, in sicer pretežno skladbe mariborskih komponistov, kakor se bodo tudi na literarno-gledališkem večeru recitala in igrala samo mariborska dela. Obe prireditvi bosta torej že zaradi tega izredno zanimivi in vredni, da ju obiše vsak naš človek.

Izvedba vseh načrtov programa je bila poverjena ožjemu odboru, katerega tvorijo gg. župan dr. Lipold, pisatelj dr. M. Snuderl, ravnatelj Hladek-Bohinjski, skladatelj prof. Vasilij Mirk in akad. slikar prof. Kos.

Darovi.

Za Pomožno akcijo je darovalo Profesorsko društvo 200 Din in Velika kavarna 100 Din, za Protituberkulozno ligo Velika kavarna 100 Din, za siromašno deco Velika kavarna Din 100, dr. Tone Hrovat, zdravnik v Ormožu je daroval mesto venca na grob nadučitelja Antona Porekarja 200 Din »Dijaški kuhinji« v Mariboru. — Vsi ti zneski so imenovanim organizacijam na razpolago v upravi »Večernika«.

Iz železniške službe.

Premeščeni so zvančniki: Valentin Drev s Pragerskega v Ljutomer, Blaž Lorger iz Podravske Slatine v Maribor, Anton Trilar iz Novega mesta k progovni sekciji v Maribor, Janez Jevšovar iz Konjic v Maribor in Anton Lisec iz Maribora v Konjice.

Nov grob.

Včeraj popoldne je preminula v Slovenski ulici 40 zasebnica Alojzija Florianova v starosti 77 let. Pogreb bo v torek ob 15. uri na mestnem pokopališču. Blag ji spomin!

Odkup srebrnega denarja.

Narodna banka se je, da se kolikor mogoče izogne nabavi srebra v inozemstvu za kovanje novega srebrnega denarja, odločila za nakup starega predvojnega srebrnega denarja in je že izdala svojim podružnicam zadevna navodila, po katerih bodo nakupovale stare srebrne dinarje, avstrijske krone, goldinarje, forint, tolarje Marije Terezije in perperje po tehle cenah: srebrni dinarji 12 Din za petdinarski novc, 4,50 Din za dvedinarski novc, 2,25 Din za endinarski novc in 1,50 Din za poldinarski novc. Te cene veljajo tudi za predvojni srebrni denar, kovan po predpisih latinske konvencije (francoski franki, ital. lire, romunski lei, bolgarski levi in grške drahme). Za srebrne avstro-ogrske krone bodo plačevale podružnice Narodne banke po 11,60 Din za 5kronski novc, 4,50 Din za dvekronski novc in 2,25 Din za eno srebrno krono. Te cene veljajo tudi za srebrne perperje.

Ker je popolnoma nesmiselno, da hranijo še nekateri ljudje star srebrni denar, ki so ga doslej kupovali juvelirji in zlatarji, pričakuje Narodna banka, da bo njeno naročilo, ki je zamišljeno v občem interesu, doseglo zaželjene uspehe v večjem obsegu.

Karambol dveh osebnih avtomobilov.

Avto hotelirja Oseta močno poškodovan.

V soboto zvečer se je na križišču Majstrove in Ciril-Metodove ulice zgodil karambol dveh avtomobilov, ki bi bil lahko usoden za petero človeških življenj. O karambolu izvemole tole: Šofer tovarnarja Škofa, Hubert B., je privozil z osebnim po Majstrove ulici. Ko se je približal Koroščevi ulici, je v istem hipu privozil od Tomšičevega drevoreda po Ciril-Metodovi avto hotelirja Oseta, ki ga je šofiral Franc V. Oba šoferja sta vozila v precej naglem tempu in je zavozil Škofov šofer s tako silo v Osetov avtomobil, da je odletel kakih 10 metrov v stran. Pri tem se mu je poškodo-

vala ena prednja os in prednji blatnik ter razbile šipe na levih vratih. Avto je bil sploh tako poškodovan, da so morali telefonično poklicati gasilce, ki so ga zvezli v garažo, dočim je Škofov avto lahko nadaljeval vožnjo. Cestni redar na vogalu Razlagove in Ciril-Metodove ulice ni mogel preprečiti nesreče, ker sta oba voza pridruvala z veliko brzino. Le srečnemu naključju in pa prisebnosti Osetovega šoferja, ki je v kritičnem trenutku zavril z vso silo in krenil levo, je zahvaliti, da ni bilo hujšega. Koga pa zadene krivda na tem karambolu, bo dognala preiskava.

Obrtno gibanje v lanskem letu.

V preteklem letu je bilo v Mariboru skupno prijavljenih 231 obrti in sicer 130 prostih, 72 rokodelskih in 21 koncesioniranih. Nanovo so bile izdane 4 koncesije za knjigarne, 1 za tiskarno, 1 za litografijo, 1 za trgovino s šolskimi potrebščinami, 2 za stavbarstvo, 3 za inštalacijo plina, vodovoda in centralne kurjave, 1 za popravilo parnih kotlov, 1 za podkovsko obrt, 1 za starinarstvo, 1 za avtoizvoška, 2 za izvoške in 2 za hotelskega slugo. Izbranih pa je 332 obrti in sicer 202 prosti, 99 rokodelskih, 3 industrijske in 28 koncesioniranih. V navedenih številkah se ne zrcali jasno razvoj obrti v našem mestu v preteklem letu, ker je med izbranimi obrtnimi pravnicami mnogo takih, ki so prenehale že pred desetimi leti, pa so jih šele pri lanskem pregledu črtali.

Narodni poslanec g. Krejči

je imel včeraj v Balonovi dvorani na Pobrežju sestanek z volilci, katerim je poročal o položaju in se nato pogovoril z njimi o njih željah in potrebah pobrežke občine. G. poslanec je obljubil, da se bo za interese Pobrežja zavzel po svojih najboljših močeh. Udeležba na sestanku je bila številna, kar priča o živahnem zanimanju naših ljudi za vsa javna, zlasti pa gospodarska vprašanja.

Po sedemnajstih letih.

Ob izbruhu svetovne vojne je odrinil k vojakom tudi Ivan Ropič, posestniški sin iz Sv. Barbare v Halozah. Zadnjikrat je bil pisal leta 1915, preden je padel v rusko tletništvo. Od tedaj ni bilo o njem nobenega glasu več in so bili njegovi domači prepričani, da ga že ni več med živimi. Po sedemnajstih letih pa se je zdaj javil iz Rusije, da je še živ in zdrav.

Rentnina za leto 1932

Davčna uprava v Mariboru razglasa:

Vse osebe, ki prejemajo dohodke iz imovinskih predmetov in imovinskih pravic, morajo vložiti prijave o teh dohodkih v roku od 15. januarja do 15. februarja 1932.

Rentnina se plača od dohodkov iz imovinskih predmetov in imovinskih pravic, ki niso zavezani zemljariji, zgradarini, pridobitni, družbenemu niti uslužbenskemu davku.

Davčna osnova je faktični dohodek l. 1931. Prijavo morajo vložiti upniki, to so osebe, ki imajo pravico do teh dohodkov. Če prebiva upnik v inozemstvu, mora vložiti prijavo dolžnik, ki tudi plača davek mesto upnika. Davčni zavezanec mora v prijavi označiti, ali je samec, vdovec brez otrok odnosno ločen, in vpisati svojo starost. Prijavo je vložiti pri oni davčni upravi ali oni občini, kjer ima davčni zavezanec svoje gospodinjstvo.

Kadar so vse blagajne prazne

Sibilla dicitur Augustum: Kaj je to za na senzacija?

Nekdo — najbrže zakoniti pravni zastopnik ali pa celo »presse-chef« svedrovskih firm. — nam je poslal dopisnico, ki začena: »Quo vadis jurnalistik! Kaj je to za na senzacija, če svedrovci kje navrtajo kaso? Bog skrbi pač za vse!« — Tako uvod. Potem sledi nekaj zafrkacij na adresu mariborskih sodnikov in ljubljanskih »primarjev«, na koncu pa latinski citati: »Sibilla dicitur Augustum, emere sibi librorum ad possessionem... In quae habuit aquila fortitudo in ungulis sed in lingua sua; qualis rebus est: De comedentes exivit cibus, et de fortis dulcedo...« Podpisano s tajno ekspresijonistično šifro, garnirano s tako imenitnim manuproprijem, kakor ga ni premogel sam cesar Janez ne, ko je pisal Martinu Krpanu.

Tako torej. Gospodi svedrovcem in njihovim druckerjem je neljubo, da beležimo v dnevni kroniki tudi vlome. Verjamemo, da jim je to neljubo. Saj so njihove vlomiye več ali manj same polomije, po domače povedano, — blamaže. Evo: Navrtajo blagajno v banki — blagajna prazna; navrtajo blagajno pri tem advokatu, pri onem advokatu — blagajna prazna! Samo zadnjič so v blagajni nekega podjetja dobili malo denarja, po golem naključju: ta denar je bil pripravljen za izplačilo delavskih mezd. Da so svedrovci prišli naslednjo noč, bi bili

Mariborsko gledališče

REPERTOAR.

Ponedeljek, 11. januarja. Zaprto.

Torek, 12. januarja ob 20. uri »Viktorija in njen huzar« ab. B.

Sreda, 13. januarja. Zaprto.

Kulundžičev »Škorpion« na marib. odru.

Kot naslednja dramska premijera letošnje sezone se uprizar v soboto 16. januarja Kulundžičev »Škorpion«. Avtor je brezdvomno eden izmed najznačilnejših in najplodovitejših predstavnikov hrvaške povojne dramatike. Njegov »Škorpion«, ki je izrazita groteska, je zanimivo in efektno dramsko delo, ki je na svoji zagrebški krstni predstavi dosegla izredno močan uspeh. Za naš oder pripravlja »Škorpion« režiser H. Tomasič po lastnem scenskem osnutku. V glavni vlogi babice nastopi kot gost ga. Poldi Sturm-Menartova, bivša članica mariborskega in varaždinskega gledališča.

Iz Prekmurja

Osebnost. Dosedanji poveljnik orožništva v Murski Soboti, podpolkovnik Josip Bojič, je imenovan za inspektorja vrbaškega orožniškega polka v Banjaluki.

Grozen kovčeg

Iz Londona poročajo: Ko je neka gospa Cheadle v Belfastu, ki oddaja sobe, te dni pospravljala neko sobo, v kateri že dolgo ni imela najemnika, je pod posteljo opazila kovčeg, katerega je bil brezdvomno pozabil kdo prejšnjih najemnikov. Gospa Cheadle je kovčeg potegnila ven, ga odprla in je na svojo nepopisno grozo videla, da je do vrha napolnjen z razkosanimi udi, glavami in trupli štirih otrok. Gospa Cheadle je od groze omedlela.

Policijske poizvedbe doslej te strašne najdbe še niso mogle pojasniti. Samo toliko je ugotovljeno, da je bil ta kovčeg last neke prejšnje najemnice. Ker so bila trupla nekako mumificirana, se tudi ne da ugotoviti, kdaj približno da so bili otroci umorjeni. Po znakih enega trupla pa sklepajo, da se je utegnulo to zgoditi pred petimi ali šestimi leti.

Trenutno zasledujejo detektivi neko zakonsko dvojico, katere ime pa drži na policiji še v tajnem.

Kriza.

Kakšna razlika je med optimisti in pesimisti?

Optimisti pravijo: Lepega dne pojdemo vsi beračit. Pesimisti pa pravijo: To že — ampak h komu?

Enaka pravica za vse

(ZAPISANO ZA HIŠNE GOSPODARJE, NAJEMNIKE IN PODNAJEMNIKE.)

Skoz vrata redakcije se porine zastaven, širokopleč mož z glavo, ki nekaj tehta. Z njegovega okroglega obraza gleda v ta nerodni svet sama dobrodušnost in poštenost, taka dobrodušnost in poštenost, da bi ga človek sodil: Ta je gotovo Prlek. A je samo Štajerc in železničar, delavec, pravi, ko se je predstavil uredniku in mu prožil svojo krepko, žuljavo roko. Žulji so tako izraziti, kot bi imel lesnike na dlani, premišluje urednik, ko jih otipava z zanimanjem in respektom.

»Sem se oglasil, gospod urednik, ker sem že precej star naročnik »Večernika« in vam moram tudi jaz enkrat nekaj povedati zaradi znižanja stanovanjskih in lokalnih najemnin, ker se že od 15. oktobra sem piše in politizira zaradi previsokih najemnin, storilo in zgodilo pa se ni proti temu še čisto nič, tako da bo prej zima minula in bodo siromašne družine še bolj pritisnjene kak že so...«

»Halo, prijatelj, to ste mi pa prav prišli!« veselo vzklikne urednik. »Evo, baš imam pred seboj neko takšnole pisanje. Tudi že precej star naročnik nam piše in pravi prav tako kakor Vi... Čakajte, vam bom prebral, kaj piše. Pa boste lahko kar povedali svoje mnenje. Mož predlagala:«

... uvedel naj bi se enostavno tak predpis za stanovanja, kak se je uvedel proti pekoni in mesarjem, kolikor niso stanovanja luksusa: ena soba in kuhinja 150 Din, dve sobi s kuhinjo 250 Din, tri sobe s kuhinjo 350 Din mesečno, več kot trisobno stanovanje se že lahko upošteva za luksus. — Kaj pravite Vi k temu, prijatelj?

»Da bi bilo tako pametno in prav!«

»Bravo. Zdaj pa poslušajte, kaj mož nadalje piše:«

... niso pa vsi hišni posestniki oderuški. Tukaj navedem, kaj je meni znano poceni stanovanj. Na kratko: 1. soba in kuhinja 30 Din mesečno, 2. soba in kuhinja 80 Din, 3. dve sobi in kuhinja in še malo vrta 60 Din mesečno. V Ptuiju znam za enega, ima trgovino, kavarno, veliko kuhinjo, veliko stanovanje v dobri prometnem kraju in plača za to vse 500 Din mesečno. Na Muti mi je znano, da plačajo za stanovanje, ki so jako zadovoljni z njim, mesečno samo 2 Din, in to plačajo vsakega pol leta skupaj 12 Din. Meni še je znano več takih ugodnih primerov. Taki hišni lastniki so vse hvale in časti vredni, se nič ne izgovarjajo na velike in različne davke, pač sami malo bolj manj »luksus« živijo. Nekateri hišni lastniki so pa res taki, da samo študirajo na povišanje najemnine, zato radi odpuščajo starim strankam, da nove mu zopet povišajo. Kadar pa taki hišni gospodar ubogega najemnika že skoraj uniči s pretirano najemnino, potem pa še ga z advokatom in s sodnijo pritisne. To se pravi, da taki hišni lastniki nima-

jo nobene sramote v sebi, kadar prejemajo denar od ubogih najemnikov za veliko pretirano najemnino, takrat nočejo nič vedeti od denarne krize, samo takrat, kadar ga trebajo izdati, pa jadikvajo. — No, kaj pravite pa Vi k temu?

»Da je to vse res tako in da je ta, ki to piše, pravičen človek!« pohvali mož z žulji kot lesniki in v rokah vrti klobuk. »Ampak, gospod urednik, jaz sem prišel še nekaj drugega povedat. Namreč ko se toliko pisari le o hišnih gospodarjih in najemnikih, da bi bilo pa treba reči kako besedo tudi za podnajemnike. Ker tako pravim jaz, da pri podnajemninah tudi ni vse v redu. Najemniki se toliko pritožujejo na hišne posestnike zaradi previsokih najemnin, kako pa sami delajo s podnajemniki? Poglejte: jaz stanujem v podnajemu pri neki ženski. Da ne boste kaj mislili, — z mojo ženo stanujeva tam in z otrokom. Eno sobico imava in pa skupno kuhinjo z gospodinjo. Plačava 60 Din mesečno, gospodinja pa plačuje hišnemu lastniku 75 Din na mesec. Torej stane njo celo stanovanje samo 15 Din. Zraven nas pa še sekira in moramo plačevati še to in ono, za vodo in druge reči. Vprašam Vas, gospod urednik, ali je to prav in pravično? Jaz pravim tako, najemniki veliko zabavljajo na hišne lastnike, sami pa niso nič boljše. Če le morejo, pa tudi oni odirajo.«

»Da, prijatelj, imate prav,« pritruje urednik. — »Tudi podnajemnine so v Mariboru v splošnem previsoke. Za sobo 400 do 500 Din mesečno, to je dandanes vse preveč. Poznam damo, ki ji oddajajo sobe nese dosti več, kot pa ona samo plačuje najemnine. Jaz hvala Bogu sem imel srečo, imam poceni sobico in pri prijazni družini. Drugače pa pravim: Ljubo doma, kdor ga ima. Meni se vsi skupaj smilijo: gospodarji, najemniki kakor podnajemniki. Vsem je težko. Blagor mu, kdor ima svoj lastni dom in samo za sebe.«

»Ampak za nas podnajemnike se boste zavzeli, gospod urednik? Jaz mislim tako, da če se bodo regulirale najemnine, se morajo regulirati tudi podnajemnine. Enaka pravica za vse.«

»Tako je. Enaka pravica za vse!« potrdi urednik in bo pri prvi priliki stopil na kurje oko najemnikom, ki odirajo podnajemnike. To bodo vpili!

Uganka.

Gost si je bil naročil volovski rep v omaki. Pa pokliče krčmarja:

»Gospod krčmar, tu v omaki sem našel zoba!«

Krčmar: »To mi je pa res uganka. To se je moral vol od bolečine ugrizniti v rep, ko ga je mesar pobil.«

Sokolstvo

Iz sokolske župe.

Vabimo vse brate, ki so lani predavali na prednjaškem tečaju Sokola KJ, da se zanesljivo udeležijo razgovora v sredo 13. t. m. v župni pisarni v Narodnem domu. Nujno!

Sokolsko društvo Maribor I

(za magdalenski okraj) bo imelo svoj redni občni zbor v soboto 16. t. m. ob 20. uri v telovadnici kasarne kralja Petra (kadetnici). Sestre in bratje ter prijatelji Sokolstva, udeležite se zbora v polnem številu!

Sokolsko društvo Prevalje

bo imelo svoj občni zbor v nedeljo 10. t. m. ob 3. uri popoldne v dvorani br. Rozmana. Upamo, da se bo sedaj tudi kako rešilo vprašanje toliko potrebnega lastnega doma. — Na 3. januarja so naši marljivi diletantje uprizorili Nušičevo komedijo »Gospa ministrovka« s prav lepim uspehom. D. K.

Sport

SK Maribor, nogometni odsek.

Seja načelstva nogometne sekcije bo v sredo 13. t. m. ob 19. uri v restavraciji »Union«. Vsi gg. odborniki so naprošeni, da se seje sigurno in točno udeležijo. Eventualne zadržke je pravočasno javiti načelstvu. — Načelnik.

Klubska smučsko tekmo

pridreda skupno SK Železničar, Maribor in Mariborski smučarski klub s startom in ciljem pri Ruški koči na Pohorju dne 17. januarja 1932 ob 9. uri.

Pravico udeležbe imajo člani JZSS, prijavljena znaša Din 10 za tekmovalca do 16. jan., kasnejše prijave proti dvojni pristojbini. Prijave sprejema: SK Železničar Maribor, delavnica državnih železnic v roke g. Fišerju ter Mariborski smučarski klub, Maribor, Jurčičeva ulica 8, urarna Stojec.

Tekma bo za: 1. dame — 8 km, 2. juniorje — 12 km, 3. seniorje — 18 km.

Častna darila: V konkurenci prejme ad 2. in 3. od SK Železničarja, ad 1., 2. in 3. od M. S. K. prvi darilo, drugi plaketo; izven konkurence ad 1., 2. in 3. poklonitadara oba priveditelja.

Klubska tekma

pridredijo v nedeljo 17. t. m. zimskosportni odsek Slovenskega planinskega društva, I. slovenski sport klub »Maribor« in sportni klub »Maraton« v Mariboru.

Pravico udeležbe imajo vsi pri JZSS verificirani člani teh klubov. Tekmuje se po pravilih JZSS v naslednjih kategorijah: a) seniorji: tekmovalci, ki so že tekmovali pri tekmah, prirejenih po družstvih, udeleženi v JZSS in so se plasi-

rali; b) juniorji: tekmovalci, ki do sedaj še niso tekmovali pod gornjimi pogoji, oziroma se niso plasirali; c) dame.

Dolžina proge: za seniorje ca 14 km, za juniorje ca 10 km in za dame ca 5 km. Start ob pol 9. uri pri Mariborski koči, cilj istotam. Razglasitev rezultatov in razdelitev nagrad po tekmi pri Mariborski koči. Prijave se sprejemajo do sobote 16. t. m. do 12. ure v sportnih trgovinah Roglič na Grajskem trgu in Divjak na Glavnem trgu.

Mariborski zimskosportni podsavez.

V torek ob 20. uri važna seja upravnega odbora v hotelu »Orel«.

Ljubezen in strankarska disciplina v sovjetski Rusiji

V sejnem zapisniku sovjetske edince v eni največjih elektrotehničnih tovarn v Moskvi je stalo zadnjič dobesedno to-le zabeleženo:

»Tovariš Agurakin dobi dva tedna dopusta, da se pozdravi od ljubezenskega napada, katerega se je nalezal od neke v tovarni zaposlene delavke. Ta napad je oslabil njegovo voljo in zmanjšal njegovo sposobnost pridno delati.«

Neki višji funkcionar stranke, kateremu je prišla čudna beležka pred oči, je poročal o tem višji instanci stranke, »da je naravnost nezaslišano, kako tovariši upravljajo čas.«

Izključenih je bilo nato pet članov tiste edince in so dobili javen ukor, ker tratijo čas s takšnimi »trivialnimi stvarmi« namesto da bi se posvetili propagandnemu delu.

Boljševiki, tako stoji v ukoru, bi morali biti močje iz tršega lesa, utrjeni proti ženski zvižčnosti in srčnim bolečinam. Upati je, da si bodo druge edince ta nauk vzele k srcu in se nemejeno posvetile pravim svojim nalogam.

Zgodba iz Maroka

Nekega dne je sultan ukazal svojemu prvemu ministru, naj ugotovi, koliko je norcev v deželi, in mu predloži točen seznam.

Vezir je šel nemudoma na delo in je sestavil zelo dolg imenik, v katerem je bilo na prvem mestu ime vladarjevo.

Sultan je imel dovolj humorja in se je zadovoljil le z vprašanjem, kateri okolnosti se ima zahvaliti, da je med norci naveden prvi.

— Velemogočni, je tedaj odgovoril vezir. Postavil sem Te na listo, ker si šel pred par dnevi dvema človekoma zaupa veliko vsoto denarja, da nakupi konj v inozemstvu. Ta dva človeka sta Ti popolnoma neznana in ne boš ju videl nikoli več.

— A tako misliš? Kaj pa, če se le vrmeta s konji?

— Potem pa, je dejal vezir, bom črta ime Tvoje Prejavnosti in bom na njegovo mesto postavil ona dva!

Tragedija v Indijskem oceanu

(Po zapiskih mladega ribiča Louisa Herlévana.)

(Dalje.)

In tako je parnik odplul, na otoku pa je ostalo sedem ljudi. Pustili so jim bili nekaj živeža, sveže vode, puške, ribiške pripravke in en gramofon.

Imena sedmorice so: Julien Huludut, François Brunou in njegova žena, Emanuel Puloch, Pierre Quilivic, Louis Herlévan in Ramonzi.

Od te sedmorice je gospa Brunou z 32 leti najstarejša, Louis Herlévan z 19 najmlajši. Gospa Brunou, ki je pet let starejša od svojega moža, velikega plavalca Bretonca, pričakuje otroka. Odpornejša je, nego njeni moški tovariši; trpljenja polno življenje ji ni tako škodovalo. Skratka ženska, kateri ne upade tako lahko pogum. Prijazna gospodinja in dobra mati, lajša življenje moškim na otoku, jih neguje in jim vliiva novega poguma, kadar obupavajo.

Kakor François Brunou je tudi Emanuel Puloch kmečki sin. Doma ima ženo, po kateri hrepeni. Službo je samo zato sprejel, da si bo lahko doma postavil hišico.

Sestindvajsetletni mornar Huludut, ki je predelavec na otoku, je najbolj molčeč in najbolj vztrajen med vsemi. In je

nekako sam od sebe postal poglavar te zapuščene družinice sedmero članov.

Ostali trije so bili mladi, pomožni delavci. Najšibkejši med njimi je bil Louis Herlévan, ki je imel zelo buden čut, zanesljiv instinkt, kako si treba pomagati v sili in nevarnosti. Temu čutu se ima tudi zahvaliti, da se je rešil. Pierre Quilivic je z otoka Finistère, »dežele mornarjev«. Usoda otrok tega otoka, da izgube očeta na morju, je tudi njegova. Quilivic je deklško nežen, zato mu odmerijo samo lahka dela. Črnc Ramonzi je tih in uslužen dečko.

Teh sedem ljudi sedaj nima drugega dela, kakor varovati stroje rje in skrbeti za živež. Obe nalogi opravljajo vestno. Vsak dan prečistijo in namažejo stroje, kotle, kolesje in drugo, sicer bi jih vlaga, ki jo prinaša hladni in slani veter, kmalu razjedla. Dnevno lovijo ribe in kunce. Medseboj so si dobri tovariši in vdano čakajo na ladjo, ki jih odpelje iz te samote.

Hrane imajo dovolj, samo svežega živeža jim občutno primanjkuje. Prišel je marec, jesen na južni poluti; trava je že zdavnaj izsušena, kunci pa se ne prika-

žejo od nikjer; menda čakajo, da izginejo z otoka ljudje. Tako so jim hrana samo konzerve in pa ribe. Toda telo pogreša nečesa, kar mu je potrebno za moč.

Zaloga pitne vode se hitro zmanjšuje, sveže pa ne morejo pripraviti, ker za destilacijsko napravo nimajo pogonskih sredstev. Tako se polagoma navadijo na vodo, ki jo zbirajo po lužah.

Ljudje na St. Paulu snažijo stroje, love ribe, kunce, jedo in spijo. Čakajo željno na ladjo. Štirindvajsetega marca jih je osem. Gospa Brunou je rodila dete, majčkeno punčko. V spomin na otok jo krstijo na ime Paula.

Neko noč zbudi speče pasji lajež, prasketanje in žgoč dim. Skladišče s hrano in orodjem je v plamenih. Preplašeni begajo od skladišča do koč, hočejo gasiti, toda ne morejo nič opraviti. Nikjer ni kapljice vode pri roki. Tudi stanovanjskih hišic ne morejo rešiti, ker stoje preblizu skladišču. Veter žene ognjene zublie od ene kočice do druge.

Vse je zgorelo, kočice, živež, sodi s pitno vodo, orodje za lov in ribolov, ostalo orodje, celo čolni, ki so jih bili zvešli na suho, da bi jih morje ne odplovilo. Samo del skladišča z orodjem, konzerve, nekaj hišne oprave, odeje, perila, obleke, nožev, kup desk in gramofon, rešijo pred

ognjem. Na noben način ne bi bil Quilivic prepustil gramofona plamenom.

Položaj ljudi na otoku je postal obupen. Edina rešitev je bila še ladja.

Ladja bi morala priti. Ljudje na otoku upajo, obupujejo in zopet upajo. Ladje ni od nikjer.

Življenje neprestanega boja za obstanek pričinja za družinico na otoku St. Paul. Ne boja za bodočnost, ampak boja za danes, za neposredno ogroženo življenje.

Iz desk in kamnov si za silo zgradijo borne kočice, iz bambusa napravijo loke in pšice. Kot Robinson si napravijo iz sredstev, ki jih jim nudi skopa narava, zasilno orodje. Iz žice si napravijo žeblice. RIBE lovijo kar z rokami in jih ubijajo s kamni. Z noži gredo nad kunce. Lakote ne trpijo, toda muči jih strašna žeja.

Povrh pa silno trpijo na nečem, česar sami ne vedo. Ni lakota, toda je vseeno silno hrepenenje po hrani. Mučen občutek v želodcu in grlu, utrujenost, nervozno hrepenenje po svežem mesu, po zelenjavi, mleku in sirovih jajcih.

Postajajo čezdalej bolj slabi in leni. Zjutraj se ne morejo dvigniti z ležišč, čez dan so si no trudni, zvečer pa popadajo kakor mrtvi na ležišča. Na njihovih močeh glojeta skorbut in obup. Ladje ni in ni od nikoder.

(Konec izteta)

Curren Bell:

20

Lowoodska sirota

»Ali odhajaš, Jelka? Ali pojdeš domov?«

»Da, svoj dom si poiščem, svoj daljni, zadnji dom.«

»Ne, ne, Jelka!« Od same boli nisem mogla govoriti in trudila sem se, da bi glasno ne zajokala. Jelko je lomil hud kašel, a bolničarke ni prebudil. Po napadu je bila družica nekaj minut brez moči, nato je šepnila:

»Jana, bosa si; lezi k meni in se pokrij z odejo!«
Storila sem ji po volji; objela me je in tesno sem se prižela k njej. Po dolgem molku je spet zašepetala:

»Zelo sem srečna, Jana, in ko slišiš, da sem umrla, miruj in ne toguj! Smrt je vsem usojena in bolezen, ki me uničuje, ni mučna. Polagoma me duši. — Duša mi je mirna. Nihče ne bo preveč žaloval za mano. Imam le očeta; še ni dolgo, kar se je v drugič oženil. Ne bo me pogrešal. — Ker umrem mlada, uidev velikemu trpljenju. Nimam takih svojstev, nimam darov, da bi na svetu dobro živela. Venomer bi bila vse napak storila.«

»Toda kam potuješ, Jelka? Ali se tega zavešaš, ali veš, kam si se namenila?«

»Vem in verujem: k Bogu pojdem.«

»Kje je Bog? Kdo je Bog?«

»Moj in tvoj Stvarnik, ki ne bo nikoli uničil, kar je ustvaril. Zanašam se na Njegovo moč in zaupam povsem Njegovi dobroti. Štejem ure, dokler ne pride tista, ki me vrne Njemu, ki mi pokaže Boga.«

»Veruješ torej v nebesa in da more duša vanje, kadar umriemo?«

»Vem, da bomo večno živeli; verujem, da je Bog neskončno dober in zvest. Svoj neumrjoči del mu izročam brez strahu. Bog mi je oče, Bog mi je prijatelj. Ljubim ga; verujem, da me Bog ljubi.«

»Ali te spet vidim, kadar umrem?«

»Prišla boš v isti kraj sreče. Tudi tebe bo sprejel mogočni vesoljni Oče, ne dvomim o tem, draga Jana.«

Spet sem vprašala, a le v mislih: »Kje je tisti kraj? Ali bistvuie?« In še tesneje sem objela Jelko. Dražja mi je bila kot kdaj poprej. Bilo mi je, kakor bi se ne mogla ločiti od nje. Skrivala sem svoje lice na njenem tilniku. Takoj nato mi je rekla z najsiljšim glasom:

»Kaj dobro mi je! Zadnji kašel me je bil malo atrudil; zdi se mi, da bi zaspala. A ne zapusti me, Jana! Tako rada te imam pri sebi!«

»Saj ostanem pri tebi, draga Jelka. Nihče me ne bo mogel odtrgati od tebe.«

»Ali ti je toplo, draga moja?«

»Da.«

»Lahko noč, Jana!«

»Lahko noč, Jelka!«

Poljubili sva se in kmalu zaspali.

Ko sem se zgenila, je bil dan. Nenavaden nemir me je bil predramil. Izpregledala sem. Bila sem v naročju bolničarke, nosila me je po hodniku v spalnico.

Nihče me ni karal, da sem bila ušla iz postelje. Imeli so druge skrbi. Nikakih pojasnil mi niso privoščili, če sem še toliko povprašala. Toda dan ali dva pozneje sem čula, kako me je Miss Temple našla v Jelkini postelji, ko se je bila ob zori vrnila v svojo sobo: lice mi je slonelo na Jelkinih plečih in roka mi je bila ovita okoli njenega tilnika. Jaz sem spala, Jelka pa je bila — mrtva.

Na Brocklehurstskem pokopališču počiva. Celih petnajst let jo je krila le travnata gomila, a sedaj ji označuje grob plošča iz sivega mramorja in z besedico »Resurgam.«

X. poglavje.

Doslej sem podrobno opisovala dogodke svojega neznatnega življenja in prvih desetih letom sem priložila skoro baš toliko poglavij. Toda nimam namena, da bi napisala pravo avtobiografijo; izpraševati si smem spomin le tam, kjer vem, da bodo odgovori v neki meri zanimivi. Zato zagrinjam dobo osmih let z molkom. Le nekaj vrst je treba, da ne izgubim potrebne zveze.

Ko je bil legar opravil svoj uničevalni posel v Lowoodu, je pomalem minil, a ne preden nista njega dolgotrajnost in število žrtv obrnili jayne pozornosti na zavod. Preiskali so nastanek nādloge in prišla so na dan razna dejstva, ki so izzvala ljudsko nevoljo v visoki meri. Nezdružba lega zavoda, kakovost in količina hrane ubogih otrok, nečista, smrdljiva voda za kuho, slaba obleka in postelja otrok; vse te nedostatke so odkrili in ta ugotovitev je bila porazna za Mr. Brocklehursta, zavodu pa v prid.

Razni bogati in dobrotljivi ljudomili grofije so darovali velike vsote za zgradbo primernejše stavbe v pripravnem kraju. Uvedli so nov hišni red. Zboljšali so hrano in obleko. Upravo šolskega zaklada so poverili posebnemu odboru. Mr. Brocklehursta radi bogastva in rodbinskih zvez sicer niso mogli prezreti; ostal je blagajnik, toda pomagali so mu odslej pri vodstvu zavoda gospoda širših nazorov in večjega milosrčja. Svoje nadzorstvo je moral deliti s takimi, ki so znali spajati pamet z natančnostjo, udobnost s štedljivostjo, sočutje s pravičnostjo. Tako preosnovana šola je postala polagoma res koristen in plemenit zavod. Ostala sem v njem še osem let: šest sem jih prebila kot učenka, dve pa kot učiteljica, in v obojem svojstvu sem se uverila o veliki koristi in važnosti sirotišča.

Tekom teh osmih let mi je teklo življenje enakomerno, a ne nesrečno, ker ni bilo brez posla. Dana so mi bila sredstva za izvrstno naobrazbo in vemale so me ljubav do nekaterih učnih predmetov, želja, da bi se povsod odlikovala, in velika radost, če sem mogla ugoditi svojim učiteljicam, zlasti tistim, ki sem jih bila

vzljubila. Izkoriščala sem do skrajnosti vse ugodnosti, ki so se mi nudile. Sčasoma sem se vzpela na prvo mesto prvega razreda. Pozneje so mi poverili službo učiteljice, ki sem jo dve leti z vso vnemo opravljala; koncem te dobe pa sem postala drugili misli.

Miss Temple je bila ostala za vseh teh izprememb predstojnica zavoda. Njenemu pouku dolgujem večji del svojega znanja, nje naklonjenost in nje družina mi je bila v trajno uteho. Nadomestovala mi je mater, vzgojiteljico in navsezadnje tudi prijateljico. V tem času se je omožila in odpotovala s svojim soprogom — bil je duhovnik, izređen možakar, povsem vreden take žene — v oddaljeno grofijo; bila je zame izgubljena.

Od dneva nje ločitve nisem več bila ista. Z njo je izginil vsak čut za vztrajanje, vsaka miselna zveza, ki mi je preobrazila Lowood do neke mere v dom. Vsrkala sem bila nekaj njene npravi in mnogo njenih navad; bolj somerno mišljenje, bolj urejeno čustvovanje se mi je bilo naselilo v duši. Podredila sem se dolžnosti in redu. Bila sem mirna, mislila sem, da sem zadovoljna. Tujim očem, navadno tudi lastnim, sem se zdela disciplinirana in trden značaj.

Toda usoda v obliki prečastnega gospoda Nasmittha se je bila vrinila med mene in gospodično Temple. Videla sem jo, kako je stopila kmalu po cerkvenem obredu v popotni obleki v kočijo; videla sem, kako je prilezel voz vrh klanca in izginil za gričem. Nato sem odšla v svojo sobico in prebila v samotni večji del tistega prostega popoldne, ki so ga bili dovolili dogodku v čast.

Hodila sem malone ves čas po sobi. Utvarjala sem si, da obžalujem le svojo izgubo in ugičjem, kako bi jo nadoknadila; a ko sem nehala razmišljati in sem opazila, da je bil popoldan minil in se je že davno zvečerilo, se mi je razodelo novo odritje: da sem se namreč v tem času levila, da je moja duša vse odložila, kar si je bila izposodila od gospodične Temple, ali da je pravzaprav prednica odnesla s seboj vedro ozračje, ki sem ga vdihavala v njeni bližini, da me je ostavila v mojem naravnem življu in da sem začutila, kako se dramijo v meni stara čustva. Ni mi bilo, kakor da so mi izpodnesli oporo, ampak bolj tako, kakor bi mi bili vzeli gibalno moč. Ni mi zmanjkalo sile, da bi mirovala, ampak vzroka za mirovanje ni več bilo. Moj svet je bil za nekaj let v Lowoodu; vse moje izkustvo je izviralo iz njegovih zakonov in njegovih uredb. Zdaj sem se bila spomnila, da je bil istiniti svet širok in da je čaka o pisano polje nad in bojazni, znanav in občutkov tiste, ki so imeli dovolj poguma, da so odšli v njega prostranstvo, kjer bi si poiskali novo znanje o življenju sredi življenja samega in njegovih nevarnosti.

Stopila sem k oknu, ga odprla in pogledala v noč. Tu sta bili obe krili poslopja, tam vrt, tam okolica, ondi gričevnato obzorje. Oči so bredle preko vseh drugih predmetov in se oprijele najbolj oddaljenih vrhov. Tja prek bi rada potovala, vse drugo, kar so objemali bregovi s skalovjem in goljavo, se mi je zdelo le dvorišče ječe, to so bile le meje mojega proganstva. Sledila sem z očmi beli cesti, ki se je vila okoli vzhodja bližnjega hriba in izginjala v sedlu med dvema hribova. Kako rada bi bila potovala po njej še dalje! Poklicala sem si v spomin, kako sem po tej cesti prišla v kočijo, kako sem se v somraku spuščala po strmci v dolino. Kakor da je minilo sto let od tistega dne, ki me je bil privedel v Lowood; in od tedaj ga nisem nikoli več ostavila. Vse svoje počitnice sem prebila v zavodu.

Jutrove zbirke

dobite tudi v podr. **Tiskovne zadruga,**
Maribor, Aleksandrova cesta 13

Gospoda	
sprejem kot sostanovalec. Židovska	
ulica 12/I.	95
Sobo in kuhinjo	
in opremljeno ali prazno sobo oddam.	
Koseskega ulica 41.	98
Skladišče	
oddam za Din 150 mesečno. Benet.	
Dravska ulica 10.	97

zastopniki se sprejmejo

Opravična številka: E IX 3896/30-65

Dražbeni oklic.

Dne 8. febr. 1932 dopoldne ob 11. uri bo pri
podpisanem sodišču v sobi št 27 dražba nepremičnin

Zemljiška knjiga: Sv. Lovrenc na Poh. vl. št. 9 in 243
" " Recenjak vl. št. 10

Cenilna vrednost: Din 682 734 30

Vrednost pritikline: Din 16 315.—

Najmanjši ponudek: Din 360 885 97

V ostalem se opozarja na dražbeni oklic, ki je
nabit na uradni deski sodišča v Mariboru

Okralno sodišče v Mariboru odd. IX.,
dne 7. decembra 1931.

Opravična številka: E IX 2484/31-14

Dražbeni oklic.

Dne 15. febr. 1932 dopoldne ob 11. uri bo pri
podpisanem sodišču v sobi št 27 dražba nepremičnin
Zemljiška knjiga: a) Grajska vrata, vl. št. 2 in 337
b) Orešje vl. št. 12

Cenilna vrednost a) Din 94.367 26
b) Din 23.051 40

Vrednost pritikline a) Din 48 762 50
b) Din 715 —

Najmanjši ponudek: a) Din 47.183 63
b) Din 15 367 60

V ostalem se opozarja na dražbeni oklic, ki je
nabit na uradni deski sodišča v Mariboru.

Okralno sodišče v Mariboru odd. IX.,
dne 14. decembra 1931.